
AKÉ MÁM LEN ŠŤASTIE
CHRISTIAN WATSON
MR. SKELLY
1924
#5

AKÉ MÁM LEN ŠŤASTIE

CHRISTIAN WATSON

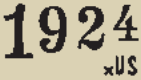
1924
*US

IKAR

AKÉ MÁM LEN ŠŤASTIE

CHRISTIAN WATSON

**Venujem najvýnimočnejším ľuďom vo svojom živote,
ktorí mi vdychujú nádej, čaro a povzbudenie až do kostí:
Elle-May, Alaske a Lavender-May.**

PREDSLOV

Naša spoločnosť, hlavne tá západná, má čudný vzťah k smrti. Neberieme ju ako prirodzenú súčasť života, nechceme o nej hovoriť, vyhýbame sa jej, búrime sa proti nej. Vyobrazenia smrti – kostry, smrtku – vnímame ako symboly vzdoru, heavy metalu, Halloweenu.

Smrti som sa kedysi veľmi bál. V ôsmich rokoch ma vo sne naháňal kostlivec a bola to príšerná nočná mora. Predstava smrti ma desila, elektrizovala ma spôsobom, ktorý dodnes neviem jasne vysvetliť. Pripomína mi vietor, zázračný jav, ktorý cítime, ale nevidíme. Hýbu sa veci: stromy, kabáty na ľuďoch, tráva, no samotný vietor je neviditeľný.

Smrť vyvoláva rovnaký pocit. A kostry tiež. Veľmi dlho som sa vyhýbal myšlienkam a rozhovorom o smrti. Pukalo mi srdce pri predstave, že sa raz pominiem. Lenže aj ja žijem iba vďaka smrti. Veľký kolobeh života a smrti je skutočný a zároveň strašidelný. Tieto slová píšem len vďaka svojej kostre, a predsa ju nevidím. Neviditeľné veci ukrývajú kúzlo a netreba sa báť toho, čo príde, aj keď tomu nerozumieme.

No čo keby sme vnímali kostry také, aké naozaj sú? Ako čosi, čo nás drží, uzemňuje, prepája. Čo keby sme namiesto desivých či prehnane roztomilých vyobrazení vnímali tie skutočné ako zásadnú hybnú silu, ako normálnu súčasť každodenného života? Všetkých nás predsa tvoria tie isté kosti.

Pána Kostroša som najprv kreslil svojim deťom, aby som im mohol rozprávať o smrti, živote a láske. Táto postavička sa v mojich predstavách tak rozrástla, že som sa rozhodol spojiť ju s nejakým kontrastujúcim výrokom, ako napríklad: „Život je prikrátky na to, aby sme nemali pokoj v duši.“ A nakreslil som pána Kostroša ležiaceho na rozkvitnutej lúke, obklopeného krásnou oblohou.

Odstránil som mu spodnú sánku, pretože mi chýba predný zub a zdalo sa mi,

že keď mu zjemním črty, bude pôsobiť prístupnejšie. Obrázok som zdieľal na sociálnych sieťach, a ani som sa nenazdal a desiatky miliónov ľudí našli v tomto spojení obrazu a slova útechu.

Umelci zvyčajne tvoria to, čo cítia, a keď u ľudí niečo zarezonuje, načúvajú im. Sám som netušil, aký výnimočný pre mňa bude pán Kostroš.

A tak som sa vydal na zábavnú a zdanlivo nemožnú cestu predstaviť smrť nie ako čosi strašidelné, čo treba ospevovať alebo vyhľadávať, ale ako čosi prijateľné. Na misiu ukázať kostru nie ako čosi drsné, ako symbol nositeľky smrti, ale ako naše jemnejšie ja, ktorým sa jedného dňa zaručene staneme.

Aby som mohol lepšie žiť dnes, snažím sa predvídať, čo môže priniesť zajtrajšok, a čo najlepšie sa vyrovnať so smrťou. Keď sa človek zmieri so smrťou, zistí, že práve vďaka nej je jeho život skutočne bohatý a aké má vlastne šťastie.

A aké šťastie mám ja? Táto otázka ma núti premýšľať. Chcem na ňu sformulovať odpoveď. Ako môžem zrátať všetky malé, zdanlivo nepodstatné a často nepovšimnuté každodenné zázraky a prežiť svoj deň naplno?

Všetky tie útrapy, čarovné okamihy, výzvy – aké mám len šťastie, že im môžem čeliť! Aké mám len šťastie, že môžem začať nový deň, skúšať a zlyhávať! Aké mám len šťastie, že som vôbec tu!

Mám ja ale šťastie!

Úprimne dúfam, že na nasledujúcich stranách našej spoločnej cesty nájdete útechu, radosť a nádej.

AKÉ MÁM LEN ŠŤASTIE, ŽE VECI NEVYŠLI PODĽA PLÁNU
DINER

AKÉ MÁM LEN ŠŤASTIE,
ŽE MA PRERASTÚ VECI,
ČO NIE SÚ PRE MŇA
ŽIVOT
ODVRÁŤ SA
OD
HLUKU

ŽE NACHÁDZAM POKOJ
VO VLASTNEJ
SPOLOČNOSTI
+++ Úlohy na dnes: +++
• Nerobiť nič
• Dať si kávu
• Relaxovať
Čipsy na Čil

AKÉ MÁM LEN ŠŤASTIE,
ŽE CEZ RANY DO MŇA
PRÚDI SVETLO

AKÉ MÁM LEN ŠŤASTIE, ŽE VECI NEVYŠLI PODĽA PLÁNU!

Čo keby sme dokázali vidieť náš život inak? Myslím naozaj inak. Som pevne presvedčený, že len čo si nasadíme šošovky svojho života, mnoho vecí nám unikne.

Traumy, prekážky, výsady, zanedbávanie či iné, zdanlivo určujúce aspekty – zvyčajne na svoj život hľadíme cez tieto filtre.

Ale čo ak to tak nemusí byť?

Veľa z toho, čím si prechádzame, neodráža to ostatné, čo nás ešte čaká. Ťažko si predstaviť prekážky ako zázrak, ťažko považovať stagnáciu za motivačnú, ale dá sa to, ak prestaneme lipnúť na tom, že inak to už nebude.

Občas sa nám najlepšie veci prihodia vďaka tomu, ako zareagujeme na to najhoršie, čo nás postretlo. Cez vlastné útrapy o sebe veľa zistíme. Naše reakcie, naše odozvy, to, ako odpovedáme volaniu života, nám ukazujú, kto sme. Veci nedopadli podľa očakávania, ale stále sme tu.

Vstaneme, nasadíme si šošovky a ideme ďalej, a ak sa nič nezmení (napriek veľkému, chvályhodnému úsiliu), vyvedie nás to z miery, zmätie, prevalcuje. Azda preto máme pocit, že zmeniť svoje stereotypy, financie, zlomené srdce či svoju rodinu, sa nedá. Dokážeme však zmeniť to, ako veci vnímame. Naše vnímanie nemusí zostať rovnaké.

Nič z tohto by som vám nepísal, keby všetko v mojom živote šlo hladko. Vlastne to píšem preto, lebo mi všeličo nevyšlo. A aj naďalej mi nebude všetko vychádzať a ani vám. Niekedy nám to nevyjde až tak, že nás to nepredstaviteľne zničí, ale možno sa nám podarí zmeniť pohľad na veci a časom aj to, ako vnímame vlastný život.

NEMÁM ČAS
ANI ENERGIU BYŤ
NIEKÝM INÝM,
NEŽ KÝM UŽ SOM